

избѣгае. Денъ слѣдъ день и нощъ слѣдъ нощъ . . . Отъ постоянната влага, отъ водата и отъ рибитѣ, съ които ни угощава водниятъ царь, коситѣ ни хванаха да побѣлѣватъ, а на четирестия день крилцата ни, които бѣха тѣй леки и нѣжни, като твоитѣ, — станаха голѣми, и се покриха съ остри пера — станахме лебеди.

Малката Нимфичка потрепера. Стори ѝ се, че и нейнитѣ крилѣ хващатъ да ставатъ тежки, и тя страховливо ги разпери — не! — тѣ бѣха още все тѣй чисти и нѣжни.

— Прѣзъ тия четиредесетъ дена азъ наблюдавахъ Водния царь — продължи лебедътъ съ златното перо на челото — наблюдавахъ го, какъ крие ключоветѣ отъ вратитѣ въ една тайна вглѣбнатина на стѣната. Ние можемъ да излѣземъ оттукъ само съ човѣшка помощъ. Само човѣкътъ може да стори това, да открие пещерата и ни повърне свободата. Но затова трѣбва да се вика, да се пѣе, а пѣенето на лебеда е неговата смъртъ. Ние не можемъ да пѣемъ. Стори това за себе си и за насъ.

Лебедътъ замлъкна, едвамъ изговорилъ послѣднитѣ си думи. Той отпусна глава, и съвсѣмъ отпадналъ се отпуста на широкитѣ си крилѣ. Другитѣ само клатѣха глави, потънали въ скръбъ.

Тогава малката Нимфичка си спомни своя чуденъ гласъ. Тя запѣ. И пѣсенъта ѝ се подѣ отначало като тихото звѣнтене на щурцитѣ, послѣ се по-ясно и по-ясно... Звучитѣ вече се извиваха въ хубавата и стройна пѣсенъ на чучулигата; послѣ — като ловджийски рогъ; послѣ като жътварска пѣсенъ; послѣ се прѣстнаха като хоръ отъ тържествени камбани, и полетѣха нагорѣ и нахлуваха прѣзъ тамъ, отдѣто минуваха слънчевитѣ лъчи, — и трептѣха ведно съ